

บทนำ

พล๊ก!!

"อ้ากกก"

ผัวะ!!

"ว้ากกก!!"

เปรี๊ยะ!

ไม่ในมือเธอเหวี่ยงไปข้างหน้าอีกครั้งและปะทะเข้ากับร่างหนาของผู้ชายคนหนึ่งตรงหน้าเต็มแรง ร่างนั้นทรุดลงกับพื้น สีหน้าเจ็บปวดแบบเดียวกับอีกสองคนก่อนหน้า

เด็กสาวร่างสูงเพรียวแลดูบอบบางแต่กลับไม่ดูอ่อนแอเย็นจังก้าขีดหน้าเหลือบตามองผู้ชายร่างใหญ่ทั้งสามในสภาพสะบักสะบอมตรงหน้าด้วยแววตาเหยียดหยาม เธอเบ้าปากเล็กน้อยก่อนโยนท่อพีวีซีสีฟ้าอ่อนในมือลงไปโดนหัวหนึ่งในนั้นพอดีเป๊ะ

"แค่นี้จะเหวี่ยงที่พวกนายจัดการไม่ได้?"

"ขอโทษครับเจ้"

"แยที่สุด!! ลูกชายตำรวจประสาอะไร นี่! รีบโทรตามตำรวจสิ"

เธอบัดมือเล็กน้อยก่อนจะคลี่รอยยิ้มกว้างให้กับชายหัวแดงที่นอน

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

พึ่งพาบอยู่กับเพื่อนด้วยฝีมือของเธอเอง

"ทีหลังจำไว้ว่าอย่าซ่าส์กับลูกสาวตำรวจ ^^"

'เรียน ท่านผู้กำกับการปราบปรามยาเสพติด

เรื่อง การมาถึงของเจ้าพ่อยาภูเขารายใหญ่ของญี่ปุ่น

เนื่องด้วยนายซาซางาวะ ทาเคชิ เจ้าของกิจการเครือข่ายซาซางาวะ กรุ๊ปซึ่งครอบคลุมกิจการทุจริตผิดกฎหมายและอยู่นอกเหนือขอบเขต การดำเนินคดีอีกเป็นจำนวนมากได้เดินทางเข้ามาในประเทศไทยเพื่อ ทำการขยายกิจการแล้ว ซึ่งถือเป็นเรื่องอันตรายอย่างยิ่ง เนื่องจากหน่วย ข่าวกรองของญี่ปุ่นได้รายงานว่านายซาซางาวะตกเป็นผู้ต้องสงสัยแบบ ไม่เป็นทางการของทางตำรวจสากลในฐานะผู้ขนส่ง นำเข้า และผลิต ยาเสพติดรายใหญ่ของทวีปเอเชีย

จึงเรียนมาเพื่อทราบ'

1

สวัสดีค่ะ ^^ ฉันลิลิน หรือเป็นที่รู้จักกันในนามของ 'เจ็ลลิน' แห่ง โรงเรียนวิรุฬพัฒน์ โรงเรียนเอกชนชื่อดังแห่งหนึ่ง ส่วนใหญ่แล้วนักเรียน คนอื่นๆ จะรู้จักฉันในนามของ 'คุณหนูผู้รักความยุติธรรม' ลูกสาวของ ผู้อำนวยการสำนักงานป้องกันและปราบปรามยาเสพติดค่ะ ^^

นอกจากนี้ฉันยังเป็นหลานสาวผู้อำนวยการโรงเรียน น้องสาวอดีต เจ้าพ่อโรงเรียน มีเพื่อนเป็นประธานนักเรียน และสุดท้าย...ฉันยังมีอิตา งี้เง่าที่เกาะติดฉันเป็นดังแมมตาลอดชีวิตอีกด้วย --^

คนคนนั้นก็คือ...

"ยัยลิลิน! ไปซัดใครจนหน้าบวมเป็นบอลลูกุนเลยนะหา ฉันบอกแล้ว ไข่ม้อยว่าอย่าใช้กำลังเกินควร"

6

เสียงผู้ชายคนหนึ่งดังขึ้นขัดความคิดของฉันพร้อมกับแรงกดที่ขาฉันเงยหน้าขึ้นไปมองพร้อมทำหน้าบูดหน้าน้อยๆ ทำไมหมอนี่ต้องมาเทศน์ฉันเหมือนพ่อด้วยเนี่ย!!

มิเกล... นายมันก็แค่คู่มั่นฉันเท่านั้นเองนะ!

ไม่สิ ไม่ใช่คู่มั่นสักหน่อย นั่นเป็นแค่สัญญาซิดูๆ ข้าๆ ที่พวกหมาเหิงอกคุยเล่นกันในวงเหล้าเท่านั้นแหละ ว่าจะยกฉันให้ไปเป็นสะใภ้บ้านพัฒนาทวิวงศ์ของอิตานี่ --^ พ่อนะพ่อ บ้าบอจริงๆ ชายลูกสาวตอนมาเนี่ยนะ สงสัยจะประสาทกลับ

เรื่องของเรื่องก็คือพ่อของฉันกับพ่อของเกลสนิทกันมาตั้งแต่เด็กๆ จบโรงเรียนตำรวจมาพร้อมกัน แถมขึ้นรับตำแหน่งแทบจะพร้อมๆ กันครอบครัวของเราก็เลยสนิทกันมานาน และฉันกับหมอนี่ก็เป็นเพื่อนเล่นกันมาตั้งแต่เด็กๆ

ในสายตาของฉันก็เห็นหมอนี่เป็นแค่เพื่อนเท่านั้นเอง ไม่มีสักครั้งที่ฉันจะมองเขาเป็นคู่มั่น =_" แต่ดูเหมือนว่าทุกคนจะเข้าใจไปแบบนั้นเนื่องจากหมอนี่เจ๊อกไปป่าวประกาศแนะนำตัวเองแบบนั้นอะดิ TAT

"ฉันจะซัดใครหน้าแหม่มก็เรื่องของฉันน้า"

"อ้าว พ่อเธอมอบหมายหน้าที่ให้ฉันดูแลเธอ ถ้าฉันปล่อยให้เธอทำร้ายร่างกายคนอื่นแบบนี้ ฉันก็ทำงานบกพร่องต่อหน้าที่นะสิ"

"ฉันขอประกาศว่าหน้าที่นายจบลง ณ บัดนี้ --"

"ฮ่าๆๆ หน้าที่ของฉันมันจะยั่งยืนยาวนานไปตลอดชีวิตของเราต่างหาก"

"จะบ้าอะไรอะ!! อย่าถือคำพูดในวงเหล้าเป็นจริงเป็นจังไปหน่อยเลยน้า"

ฉันผลักเขาที่กำลังทำแขนอยู่บนไหล่ฉันออกไปเพราะมันเริ่มหนักแล้วก่อนหยิบกระบองออกมาวงเล่น

"หึๆ มันเป็นแค่คำสัญญาในวงเหล้าก็จริง..."

"ใช่ --"

"แล้วทำไมเราไม่ทำให้มันเป็นเรื่องจริงล่ะ"

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

"นายจะบ้าอะไร!? เสพยามารีเปล่าเนี่ย -*-"

ฉันหันไปผลักหัวเขาที่กำลังมองมาด้วยสีหน้าเจ้าเล่ห์ให้ห่างตัว
อีกครั้งก่อนจะลุกขึ้นยืนเมื่อออกเข้าแถวตั้งขึ้น

"ฉันจะไปเข้าแถว นายจะเมายาอยู่แถวนี้ก็ตามใจ"

"เฮ้ยๆ ฉันลูกชายตำรวจนะ -_-^^"

เกลประท้วงแต่ฉันก็ปล่อยเขาไว้ยั้งนั้น เมื่อฉันไม่มีที่หาสนใจ
ในที่สุดเขาก็รีบวิ่งแฉับตามฉันมา บอกแล้วว่าเขาเกาะติดฉันเป็นตังเมเลย
ทุกๆ ที่อยู่ ม.6 อายุมากกว่าฉันตั้งหนึ่งปีแท้ๆ กลับไม่ยอมไปหาอะไรที่
มันสร้างสรรค์กว่านี้ทำ

"เจ็คร้าบบบ~"

"ว่าไง -_-^"

โอ้โลกวิ้งแจ๊ดแจ๊ดเข้ามาพร้อมกับลูกหมาอีกสองตัว อีสตามตัวนี่คือ
ลิ่วล้อของฉันเอง ^^ ลูกชายของผู้หมวด จ่า และนายสิบในกรมตำรวจ
นะ พวกนี้ขึ้นชมฉันมากถึงขั้นบูชาแล้วก็มีมาสวมมิวกัดต่อฉันราวกับลูกหมา
ตัวน้อย

โลกิ โลโซ และโลลิกอน นี่คือชื่อที่ฉันใช้เรียกสามคนนั้น (ชื่อจริง
ของพวกนี้คือแซนด์ แบงค์ และคิมต่างหาก)

"เจ้เห็นเด็กใหม่ที่เพิ่งเข้ายังครับ"

"เกี่ยวข้องอะไรกับฉันรีเปล่าละ"

"ไม่เกี่ยวข้องครับ"

"แล้วทำไมฉันจะต้องเห็น -_-^ บ้าปะ"

ฉันตบกะโหลกโลกิที่หนึ่งโทษฐานทำฉันเสียเวลาอ่านหนังสือ
เซอร์ลีดอ โยล์มส์ที่เพิ่งสอยมาจากร้านหนังสือเมื่อวานนี้

โลกิลูบหัวบ่อยๆ ก่อนจะทำหน้าแหง

"ก็เขาเป็นถึงลูกชายของยาภูเขาจากญี่ปุ่นนี่ครับ ผมก็นึกว่าเจ้จะ
สนใจ TAT"

ไม่เกี่ยวกับฉันนี่หว่า ตราบใดที่หมอนั้นไม่ได้ทำผิดกฎหมายและ

ไม่ได้มาระรานฉัน ฉันก็ปล่อยให้เขามีชีวิตสุขสบายในโรงเรียนนี้ต่อไป

เถอะ --

"มีอะไรอีกมัย ถ้าไม่มีฉันจะได้อ่านหนังสือต่อ --"

"มีครับ!"

ประโยคนี้จากนายโลโซ ฉันหันไปเลิกคิ้วเป็นเชิงอนุญาตให้เขาพูด

"นักเรียน ม.6 แผนศิลป์ไทยสังคมเสียชีวิตคนหนึ่งเมื่อวานนี้ครับ"

"ว่าไงนะ!? O_O"

ทำไมฉันถึงไม่รู้เรื่องอะไรเลย

"ข่าวเพิ่งจะมาถึงเมื่อเช้านี้เองครับเจ้ ได้ยินว่าเสพยาเกินขนาด"

เสพยาเกินขนาดงั้นหรือ? ก่อนหน้านี้ก็ไม่เห็นมียาเสพติดระบาด

ในโรงเรียนนี้หรือแถวๆ นี้เลยนี่นา จะมีก็แค่บุหรี่ปริศรรมตาๆ (ที่ฉันโยนทิ้งแม่น้ำไปเป็นร้อยซองแล้ว) เพราะโรงเรียนนี้มีกฎระเบียบที่เข้มงวดพอควร จึงไม่น่ามีใครอาจหาญเอายามาขายในโรงเรียนนี้ได้

"งั้นหรือ มีข้อมูลอะไรอีกมัย"

และนี่ก็เป็นนิสัยของฉันอีกนั่นแหละ พอฉันเป็นถึงตำรวจเชี่ยวชาญตั้งแต่เกิดมาฉันก็คลุกคลีกับตำรวจมาตลอด เพราะงั้นฉันเลยติดนิสัยแบบตำรวจๆ มาล่ะ

"เจ้ นายนักเรียนใหม่นั้นนะ ตั้งแต่หมอนั้นมาเรียนที่นี่ก็มีข่าวลือแปลกๆ นะครับ"

"ข่าวลืออะไร O_O?"

"มีข่าวลือว่าเขาเป็น drug dealer"

"เป็นเกดซ์กรแล้วทำไม =_="

"โธ่เจ้ อย่าแกล้งโง่สิครับ อ้ากกก!!"

ฉันซัดหัวไปที่หนึ่งโทษฐานดำฉันโง่ เซอะ! ทำไมต้องล้อภาษาอังกฤษกระแตะจริงๆ ไล่โลโซเฮ้ย ฉันนี่หน้าเล็กน้อยก่อนจะครุ่นคิดอะไรบางอย่าง

นายนักเรียนใหม่หรือ... หมอนั้นเป็นลูกชายของซาซางาวะ ทาเคชิสินะ ฉันเคยได้ยินข่าวมาเหมือนกันว่า (อันที่จริงแอบอ่านจดหมายลับของพ่อ) ทายาทคนสำคัญของตระกูลซาซางาวะจะมาเรียนที่นี่ ไม่นึก

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

ว่าเขาจะมาพร้อมกับยาบ้า

ฉันน่าจะไปสังเกตการณ์สักหน่อย!

"นั่นไงเจ้"

"ไหนวะ ในนี้มีตั้งหลายหัว"

ฉันกระซิบตอบด้วยน้ำเสียงไม่สบอารมณ์ โลกชี้มือไปที่กลุ่มนักเรียนชายกลุ่มใหญ่ที่กำลังนั่งจับกลุ่มคุยกันอยู่ใต้ต้นกรรณิการ์ ต้นไม้ประจำโรงเรียนของเรา และฉันก็เห็นว่าในกลุ่มนั้นมีตั้งแปดคน ฉันจะไปตรัสรู้ได้ว่าคนไหนเป็นนักเรียนใหม่ - -*

"เจ้มองไปเลย คนที่ตาสีออกเทาๆ เงินๆ หน่อยนะ"

ฉันหันไปดูอีกครั้ง และคราวนี้คนคนหนึ่งก็เริ่มจะเดินชัดขึ้นมาร่างสูงๆ ผอมๆ ในชุดนักเรียนหลุดลุ่ยหาอะไรรูกระเปียบไม่ได้ตั้งแต่หัวจรดเท้า เส้นผมยุ่งๆ ซอยทรงรากไทรระต้นคอคดูเที่ยงกว่านายแบบจากในแมกกาซีน ผิวขาวเนียนละเอียดอย่างกับผิวทารก จมูกโด่งสวรับกับริมฝีปากได้รูปสีชมพูอ่อน และเมื่อมองดูนิยน์ตาคมเรียวราวกับเหยี่ยวที่เป็นสีเหล็กนั้นอีก

ผู้ชายบ้าอะไรพะสวยกว่าผู้หญิงอีก!! แอ็บแมนหรือเปล่าเนี่ย -_-^^ ว่าแต่ทำไมหน้าคู้่นๆ เหมือนเคยเห็นที่ไหนสักแห่งมาก่อนนะ

"นั่นนะเรอะ"

"ใช่ครับเจ้ เห็นหน้าหวานๆ อย่างนั้นชัดพวกรุ่นพี่หมอบไปหลายคนแล้วนะครับ"

โอ... หุ่นบอบบางสเลนเดอร์เด้อคะเด้ออย่างนั้นนะเรอะจะคว่าพวกเตี้ยล่ำดำถึกของโรงเรียนเราได้ ไม่น่าเชื่อ -_- ดูจากรูปร่างหน้าตาแล้วแทบไม่น่าเชื่อว่าเขาจะขายยาอะ

"ใช่เจ้ รู้หน้าไม่รู้ใจนะ"

"นายมีหลักฐานอะไรถึงไปกล่าวหาเขา"

"ให้ผมไปล่อซื้อเลยมัย -_-"

"อย่ามาประชดนะไอ้บ้า!"

10

ฉันซัดผัดกลางหน้าผากโลกิโตะฐานประทัดแตกดันฉันแล้วจึงหัน
ไปมองคูหนานายหน้าหวานนั้นอีกครั้ง
ตาคุณั้นฉันลืมไม่ลงจริงๆ มันจำติดตาเลย
"พวกนายแน่ใจนะว่ายามันระเบิดเพราะหมอนี่"
"ผมมีพยาน และแหล่งข่าวบอกมาว่าหมอนั้นเป็นคนส่งยาให้พ่อ"
โลลิตคอนตอแทนโลกิซึ่งพยักหน้ารับเป็นลูกคู่
ข่าวจากไอ้สามตัวนี้ไม่ค่อยผิดเท่าไรหรอก และถ้าเป็นอย่างนั้นก็
หมายความว่า...หมอนี่เป็นพวกน้ำนิ่งไหลลึก!!

"ฉันตัดสินใจแล้ว"

"ตัดสินใจอะไรครับเจ้"

"ฉันจะช่วยพ่อฉันจับผู้ร้าย!!"

"อะ...เอาจริงเหอเจ้! ตระกูลเขาใหญ่นะ"

"แล้วทำไม --^"

ฉันตัวต๋อยตาไปมองโลกิที่เอ่ยคำดูถูกฉันออกมา เจ้าหมาน้อยยริบ
หดหัวแล้วขอโทษขอโพยแทบไม่ทัน

หนอยนะ! เกิดเรื่องแบบนี้ขึ้น ลูกสาวตำรวจอย่างฉันยอมอยู่เฉย
ไม่ได้แน่ ถ้าได้ยินว่ามีคนบังอาจทำผิดกฎหมายอยู่ได้จู่ๆฉันนี่เอง ไอ้
เจ้าชายยาภูเขาทายาทตระกูลชาซางาวะที่ขึ้นชื่อเรื่องธุรกิจผิดกฎหมายดัง
กระฉ่อนไปทั่วทวีปเอเชียนั่นเพิ่งจะย้ายมาใหม่ได้ไม่นานก็ทำซำส์เอายาบ้า
มาระบาดในประเทศไทยซะแล้ว ไม่มีทางที่ฉันจะนิ่งดูตายแน่นอน!

แต่ฉันต้องทำยังไงถึงจะจับเขาได้ล่ะ ตระกูลของเขาเป็นตระกูลใหญ่
(มากกก) ถึงทางตำรวจจะรู้ว่าเขาทำผิดกฎหมายก็เหอะ แต่อำนาจ บารมี
อิทธิพล และอำนาจเงินที่ตระกูลนี้มีก็ปกปิดความผิดไปได้ทุกครั้ง ถ้าฉัน
ไม่มีหลักฐานแน่นหนาพอละก็ ไม่มีทางที่ฉันจะทำอะไรได้แม้แต่แค่
จี๋เล็บไอ้เจ้าชายยาภูเขานั่นแหมงๆ

การเข้าไปตีสนิทหมอนั้นนี่แหละคือขั้นแรกของการจับกุม!!

ฉันเคยเห็นการปลอมตัวเข้าไปเป็นสพายแบบในหนังนะ 〰〰
และฉันเองก็เป็นแค่นักเรียนธรรมดา ไม่ต้องปลอมตัวอะไรด้วยซ้ำ เพราะ

||

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

งานอันดับแรกของฉันก็คือ...

ฉันต้องตีสนิทหมอนั้นให้ได้!!

Profile

Name: ซาซางาวะ โยชิชิ

Date of Birth: 15 กรกฎาคม 1990

Age: 17 ปี

Education: นิชิงามิไฮสคูล โตเกียว (ม.ต้น ปีสองและสาม
ม.ปลาย ปีหนึ่งและสอง)

Family: มีพี่ชายและพี่สาวอย่างละหนึ่งคน พี่ชายคือซาซางาวะ
ยูสุเกะ ประธานบริษัทซาซางาวะคอร์ปอเรชั่น พี่สาวคือซาซางาวะ ซากุระ
เจ้าหญิงแห่งซาซางาวะกรุ๊ปและเป็นภรรยาของนายฮาเซคาวะ ซาคุยะ
เจ้าพ่อยาquilaผู้ทรงอิทธิพลอีกคนหนึ่งของญี่ปุ่น พ่อคือซาซางาวะ ทาเคชิ
เจ้าของกิจการเรือซาซางาวะกรุ๊ปทั้งหมด ส่วนแม่เสียชีวิตไปแล้ว ตัว
โยชิชิคือทายาทคนที่สองของซาซางาวะกรุ๊ป เป็นเหมือนเจ้าชายของ
ตระกูลซาซางาวะ

Hobby: อ่านหนังสือ, ฟังเพลงคลาสสิก, แทงสนุก, ชิงรถ, ต้ม
เครื่องต้มแอลกอฮอล์, หลับในชั้นเรียน, กวนตีนทุกคนที่ขวางหน้า,
หล่อไม่เกรงใจคนรอบข้าง, ชี้แก้กบรลัย, เรียนเก่งนรก, เจียบสงบสยบ
ทุกความเคลื่อนไหว ฯลฯ

E-mail / MSN: hawk_yochi@hotmail.com

Cell. Phone: 087-680-0XXX

Home: 02-533-3XXX

สถานที่ที่จะไปยามว่าง: Hell Boys Pub & Restaurant, The
Devil Snooker Club, TJ Park Library

Address: 1278 มิลเลนเนียมคอนโดฯ ซ. ลาดพร้าว 550
ถ. ลาดพร้าว กรุงเทพฯ 50000

ปัจจุบันอาศัยอยู่คนเดียว คฤหาสน์ของตระกูลซาซางาวะเป็น

12

ความลับของตระกูล

สเป็คผู้หญิงที่ชอบคือชาวสวยหมวยอึ้ม สูง หุ่นดี ตาคม ยิ้มมีเสน่ห์ เป็นคนลึกลับ ไม่แรด ไม่ร่า นไม่ขี้ไวยวายเป็นไม่เอะอะอึกทัก ไม่เรื่องมาก ทำอาหารเก่ง อ่อนหวาน นิสัยดี และที่สำคัญคือคุยกันรู้เรื่อง

ได้รับการฝึกสอนภาษาต่างประเทศตั้งแต่เด็ก มีความสามารถพูดได้เจ็ดภาษาคือภาษาญี่ปุ่น ภาษาไทย ภาษาจีน ภาษาอังกฤษ ภาษาฝรั่งเศส ภาษาเกาหลี และภาษาเยอรมัน

ฉันมองดูประวัติของไอ้เจ้าชายยาภูเขานั่นด้วยความละหើใจ แรกๆ มันก็ใช้ได้อยู่ เสียตรงงานอดิเรกนี้แหละ พนันล้านเอาแสนก็ได้ว่าไอ้หมาสามตัวนั้นต้องแต่งติมเอาเองแหงๆ --^^ แล้วคนบ้าอะไรพูดได้ตั้งเจ็ดภาษา มันจะเทพเกินไปแล้ว ฉันสิภาษาญี่ปุ่นก็อ่อนแอ ภาษาอังกฤษก็สั่นเครือๆ พิซๆ ขนาดภาษาบ้านเกิดยังไม่ค่อยแข็งแรงเลย TAT

แปลกใจมัยว่าทำไมฉันสามารถดึงข้อมูลลับเฉพาะขนาดนี้ออกมาได้ ก็อย่างที่บอก ฉันเป็นหลานสาวผู้อำนวยการโรงเรียน น้องสาวอดีตเจ้าพ่อโรงเรียน และมีเพื่อนเป็นประธานนักเรียนด้วยนะ ฉันสามารถทำได้ทุกอย่างอยู่แล้ว ^^

ก่อนอื่น ถ้าฉันอยากจะตีสนิทเขา ฉันก็ต้องรู้เรื่องราวของเขาให้ได้มากที่สุดก่อน แต่ปัญหาหลักก็คือทำยังไงเขาถึงจะรู้จักฉัน

ฉันเลือกที่เจฟาร์คนี่แหละ ในใบประวัติด้านหลังบอกว่าเขาจะไปที่นั่นทุกๆ เย็นวันพุธ และวันนี้ก็คือวันพุธพอดีพอดี เหมือนพระเจ้าเป็นใจให้ฉันเลย ^o^

ฉันค่อยๆ เดินเข้าไปในห้องสมุดอย่างระมัดระวังเพราะห้องนั้นเงียบมาก ทั้งห้องเต็มไปด้วยหนังสือ ให้ตายเถอะเอ็มม่า หนังสือมากขนาดนี้อ่านไปมีหวังสมองได้กลายเป็นระเบิดเวลารอวันบีมแน่ๆ -- แต่ใช้เวลาไม่นานนักในที่สุดฉันก็เจอนายตาเหล็กนั่งอยู่มุมลึกสุดของห้องสมุด ยิ่งดูก็ยิ่งหล่อแฮะ... แต่ไม่ใช่เวลามานั่งพิงิจพิจารณาความหล่อของหมอนี่ ฉันต้องทำงาน... เฮือก!

เจ้าหญิงผู้เลอโฉม

'สเป็คผู้หญิงที่ชอบคือชาวสวยหมวยอึม สูง หุ่นดี ตามคมีมีเสน่ห์ เป็นคนลึกลับ ไม่แสด ไม่ร่า นไม่ซีไวยวาย ไม่อะอะอึกทิก ไม่เรื่องมาก ทำอาหารเก่ง อ่อนหวาน นิสัยดี และที่สำคัญคือคุยกันรู้เรื่อง'

ฉันบั้นอึมที่มีเสน่ห์ที่สุดในชีวิตก่อนจะเดินเข้าไปหาแล้วนั่งลงข้างๆ เขา นายตาเหล็กเหลือบมองฉันด้วยหางตาเล็กน้อยอย่างไม่สนใจ ก่อนจะหันกลับไปสนใจหนังสือในมือต่อ หนอย!! ฉันก็ผู้หญิงดูดีคนหนึ่งนะจะสนใจฉันหนอยไม่ได้รีไวยยย!! >_< (แอบไวยวายอึมในใจ)

"เอ่อ ขอโทษนะ"

ฉันเอ่ยทัก แต่เขาก็ยังคงเงิบ นี่ถ้าฉันตะบะแตกชดทะโหลกร้าวขึ้น มาอย่ามาโทษกันนะ =_=[^]

"นี่นาย"

คราวนี้เขาหันกลับมามองฉัน หวา~ ยิ่งดูใกล้ๆ นัยน์ตาคู่นั้นก็ยิ่งส่องประกายสวยสะะ แงๆ อยากรู้ได้ตาสวยๆ แบบนั้นมั่งจัง TAT

"มีอะไร -_-[^]"

"เอ่อ หนังสือนายหล่นรีเปล่า"

เปล่า ไม่ได้ทำหล่นหรือก ฉันเองแหละที่ปิดมันหล่นตอนแรกโดยใช้วิชาเนียนลับเฉพาะ เขาก็มหันมาลงมองหนังสือที่นอนแน่นิ่งอยู่บนพื้น ก่อนหยิบมันขึ้นมาวางบนโต๊ะแล้วหันไปอ่านหนังสือต่อ

เฮ้ย!! ฉันอุตส่าห์ช่วยบอก (แบบตอแหล) แล้วทำไมนายไม่หัดขอบคุณบ้างวะ!?

ฉันข่มอารมณ์โกรธไว้ในใจ ขึ้นอาคารวดตอนนี้มีหวังเสียเรื่องแยเอาละะ แผนการขั้นต่อไปก็คือลืมือถือ

ฉันแกล้งทำเป็นลืมือถือไว้บนเก้าอี้ข้างตัวเขาแล้วลุกขึ้นเดินออกไปจากที่นั่น ก่อนจะไปหลบอยู่ที่ซอกมุมหนึ่งของห้องสมุดแล้วหยิบมือถืออีกเครื่องออกมา (ของโลกิ) กดโทรไปหามือถือตัวเอง

ตกลงคือพรหมลิขิตใช่ไหม ที่เขียนให้เป็นอย่างนั้น ตกลงให้เรา รักกันใช่ไหม อย่างนั้น~

เสียงเพลงที่ฉันตั้งไว้ให้ดังสุดๆ กระหึ่มลั่นห้องสมุด นายตาเหล็ก

